

Louis APERS

Woont samen met thuislozen

Geboren in 1976, is Louis-Philippe APERS de jongste permanent diaken van het land. Samen met zijn Mexicaanse vrouw Betty FLORES en tal van vrijwilligers vangt hij sinds enkele maanden thuislozen op in Het Calefact in Mechelen. De echtgenoten wonen ook in het opvangtehuis en willen er samen met hun gasten gemeenschap vormen. Enkel op vrijdag hebben ze vrijaf.

‘De armen maakten me tot instrument van God’

Erik DE SMET

Het convent uit 1644 in de Hoviusstraat herbergde ooit arme begijnen. Twee jaar geleden werd het een tehuis voor winteropvang. Het echtpaar APERS-FLORES betreft er twee kamers: een zitkamer met wat gebruikte meubelen en veel muziekinstrumenten, en een slaapkamer. Privacy is er niet echt. Tussen de krappe begijnenvertrekken, omgeturnd tot slaapkamers, een bescheiden gebedsruimte met een reusachtig kruis van Taizé.

– *Wat is de oorsprong van uw engagement?*
Na het middelbaar reisde ik een jaar door Europa, onder meer naar Santiago de Compostela en Taizé. Het was de paastijd en Taizé maakte iets in me los. In september was ik weer in België, om er de normaalschool aan te vatten. Tijdens een retraite in december, in de abdij van Westmalle, had ik 's nacht een krachtige Godservaring. Ik liet mijn studies varen en keerde terug naar Taizé om er mijn roeping te verdiepen. Daar liep ik echter Betty tegen het lijf. Ze was helemaal uit Guadalajara in Mexico gekomen.

– *Werd het meteen een romantisch verhaal?*
Aanvankelijk was ik gefocust op mijn roeping en sprak amper Spaans. Betty, die geen Engels sprak, was in Taizé te gast met andere jongeren uit haar bisdom. Toen de groep huiswaarts keerde, nam Betty afscheid van me met een gedicht, dat ik vervolgens op muziek zette.

De broeders van Taizé vroegen me in hun huis te komen wonen, maar die stap deed ik niet. Ik ging aan de slag bij de Ark-gemeenschap in Compiègne in Frankrijk, in een tehuis voor personen met een sociale problematiek. Mijn hart verlangde echter naar Mexico. In 1997 reisde ik er een eerste keer naar toe, echter zonder Betty op de hoogte te brengen. Er zouden nog meer en langere reizen volgen. Tussendoor was ik magazijnier en verhuizer en behaalde ik via de examencommissie het bachelorsdiploma godsdienstwetenschappen. In 2002 huwden we, in Vlaanderen.

– *Hoe vielen die Mexicoreizen mee?*
Ik leerde er de mensen kennen van het heropvoedingsproject Huis Nazaret, een ranch waar drugsverslaafden, samen met hun ouders, werken aan hun terugkeer

Louis Apers en Betty Flores in een van de tot slaapruijme omgebouwde oude begijnenvertrekken. © Frank Bahn Müller

naar de samenleving. Drugs zijn in Mexico een verschrikkelijk probleem. De priester die het project begon, een bevrijdingstheoloog, werd mijn leermeester. „Jij wil dus de God van de armen leren kennen?“, zei hij eens uitdagend.

„Ik trok naar Taizé om mijn roeping te verdiepen en ontmoette er Betty”

Na ons huwelijk wilden Betty en ik in Mexico aan de slag, maar dat viel tegen. Betty had het zo druk in de familiezaak, een bedrijf dat kunstbloemen maakt, dat we elkaar slechts 's weekends zagen. Daarop beslisten we terug te keren naar België en samen in de diaconie te stappen. Betty en ik bleken meteen een prima team te vormen. We vullen elkaar wonderwel aan.

– *Hoe verliep die terugkeer?*
Mijn ouders waren bevriend met Jan Vermeire, de oprichter van Poverello. Mijn

moeder draaide als vrijwilligster mee in Poverello Banneux. Toen werd geopperd dat de armenwerking in Brussel iets voor mij zou zijn. Aanvankelijk was ik er mee verantwoordelijk voor de nachtopvang. Zo leerde ik de stiel. Betty en ik betrokken een appartementje, maar op den duur werkte ik de klok rond in Poverello. Acht jaar ging dat zo door, weliswaar onderbroken door maandenlang verblijf in Mexico.

In Poverello groeide het idee om diaken te worden. In december 2011 werd ik met drie anderen gewijd. Toen was het tijd om Brussel te verlaten.

– *En om neer te strijken in de schaduw van de Sint-Romboutstoren in Mechelen?*

Ik kreeg taken in de kathedraal en in het ontmoetingscentrum Koraaalhuis. Winteropvang voor dak- en thuislozen in Mechelen stond al jarenlang bovenaan op de agenda, maar er werd maar geen geschikt tehuis gevonden. De kerkfabriek stelde het pand voor Het Calefact ter beschikking en dat werd prompt omgebouwd.

Twaalf personen kunnen hier terecht: thuislozen, mensen zonder papieren en jongeren die geen onderdak meer vinden. Er is ook een gezinskamer. Onze gasten logeren hier gratis, weliswaar maximaal vijftien dagen. 's Avonds is er soep en brood voor hen, 's ochtends ontbijt. We willen hier uitdrukkelijk één familie vormen, al moet je natuurlijk soms ook streng kunnen zijn.

– *En leerde u ‘de God van de armen’ kennen?*
Echt waar, in Mexico zag ik Christus in het gelaat van de armen. Ik had allerlei plannen met hen, zoals samen muziek spelen, maar zij hadden andere plannen met mij. Zij maakten me tot instrument van God.

Hier, in Het Calefact, gebeurt hetzelfde. Het gaat louter om aanwezig te zijn voor de andere. Dat maakt je nederig en voert je mee in een beweging van genade. Uiteindelijk geraak je bevrijd van de lasten die je zelf met je meeslept. Ik plan daarom nooit teveel vooraf. Steeds gebeurt er wel wat onverwachts. We zijn blij hier te mogen thuiskomen, al willen we ons ook niet te zeer hechten aan dit project.